

Дивна вівіска

У самому звичайному місті, на нічим не примітній вулиці, де стояв невеличкий звичайнісінький будиночок, самим пересічним ранком сталася невелика пригода, яка так би і залишилася непоміченою, якби не дивовижні події, що послідували за нею. Але про все за порядком...

Колись раніше у цьому будиночку був магазинчик будівельних матеріалів. Поки в новенькі багатопверхівки, що, як гриби після дощу, росли поруч, в'їжджали щасливі новосельці, облаштовувалися, робили ремонти і виправляли огріхи будівельників, магазинчик процвітав. Але минув час, і в магазинчик поступово перестали заходити покупці.

Пройшов час, і неподалік почали будувати новий житловий масив. Одного дня господар магазину завантажив у машину свої пожитки та рештки товару з магазину. Він забив двері та вікна магазинчика, сів за кермо, і його старенький автомобіль, невдоволено пирхаючи, помчав геть.

Відтак магазинчик довго стояв забутим і сумно дивився на вулицю похмурими темними вікнами.

Але одного ранку діти та дорослі, які, як завжди, о цій порі поспішали у своїх справах, побачили, що двері магазинчика знову привітно відкриті, біля ґанку, як і колись, ростуть квіти, а на віконцях майорять яскраві напівпрозорі фіранки. Та зовсім не це здивувало та зацікавило перехожих, а вівіска над входом, на якій великими літерами було написано: «Невідкладна чарівна допомога».

І хоча усім кортіло дізнатися, що ж тепер знаходиться в приміщенні старого магазинчика, ніхто чомусь не наважувався зазирнути всередину...

НЕВІДКЛАДНА ЧАРІВНА ДОПОМОГА

Перший візвідувач

Лише пообіді у двері магазинчика нерішуче постукав перший відвідувач, маленький хлопчик з синцем під оком.

– Так-так, – почулося з-за дверей. – Заходьте, будь ласка!

Хлопець спішно відчинив двері і ступив на поріг, але відразу ж застиг на місці. Замість полиць з ліками та людей у білих халатах, яких хлопчик очікував зустріти, він побачив старовинний стіл зі стільцями і дивного вусатого дідуся, що розставляв на столі чашки і блюдця, нібито для чаювання. На підвіконні поважно лежав великий рудий кіт і поблажливо поглядав на свого господаря.

– Ой, – розгублено сказав хлопчик. – Я думав, тут медичний пункт чи аптека. Вибачте, помилився.

Після цих слів хлопець відразу хотів було вийти, але старенький несподівано його зупинив:

– Не йди, будь ласка! Думаю, ми зможемо тобі допомогти.

– У Вас є лід? – здивовано запитав хлопчик.

– Ні, – приязно всміхнувся дідусь. – Але у нас є чай та пряники. І твій синець ми вилікуємо. Ми ж чарівна допомога.

Дідусь підморгнув коту, а той нявкнув у відповідь.

– Чи, може, ти нас боїшся? – запитав дідусь.

– Нікого я не боюсь, – хлопець рішуче зробив крок у бік столу. – А що це у Вас тут, якщо не медпункт і не аптека? І хто Ви такий? А як звать Вашого кота? І з чим пряники?..

– Стривай-стривай, друже, не так швидко, – похитав головою дідусь. – Я не встигаю не те, щоб відповісти тобі, а й запам'ятати усі запитання. Сідай і давай усе по порядку.

Коли хлопчик вже сидів за столом і із задоволенням пригощався смаколиками, старенький продовжив:

